

la COMPAGNIE du THEATRE POPULAIRE DE BRUXELLES

PLAYBACK THEATRE

FRIEDRICH

(STRINDBERG)

AZ SEMI

BOGAH
TOMATO
C/SLA:

TOY
WAITS

PILANDINI
OHILASKY S
POKSEF-
TEH

ANTON
TIER

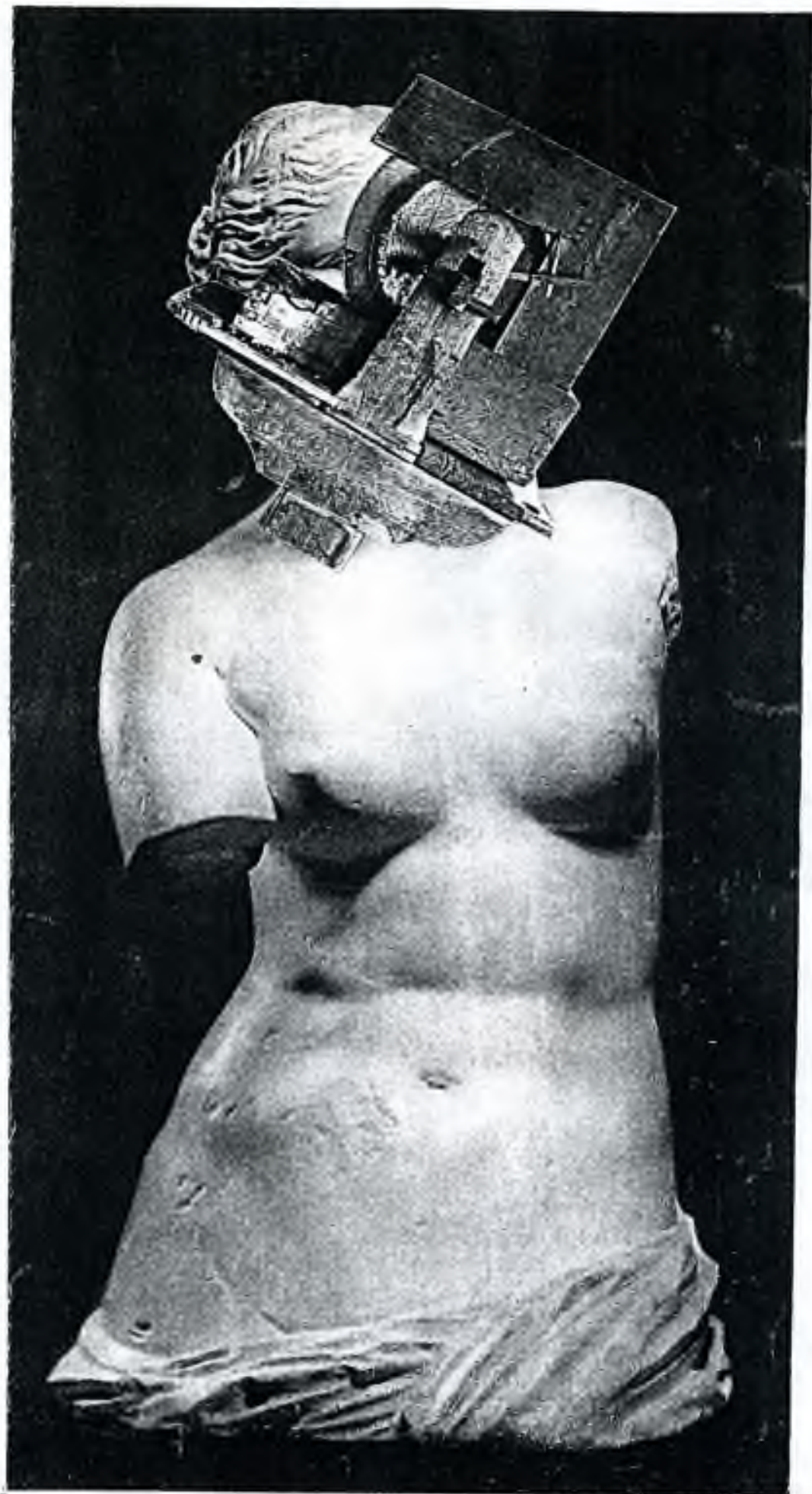
DOMINIK
TATARKA
MASE TIPY

POPIS
PESTROVI
AD
A DALSKY

KOFANINA
88

BEZENZE
RUC. ANDRUS
MUTIKY
KONFR 89

POPIS
TRUSSEY
SCS

1007 88

TOM WAITS

SKONČÍŠ UPROSTŘED PUSTINY !!

"Kdysi jsem pracoval v restauraci, přepásanej zástěrou a na hlavě papírovou čepici. Přes celej den sem musel poslouchat muziku vycházející z music-boxu a přemýšlel jsem o tom, jak od toho všeho utýct co nejdál. Kdybych slyšel svoje písně z takové mašiny, tak bych pravděpodobně zčervenal hambou."

Většinu svého života strávil po motelech, barech a hotelových lůžcích. Probděné noci, těžké drinky a nevšední společníci mu pomohly vytvořit reputaci bouřliváka. Jeho muziku poslouchá skupina vyvolených, pro které jazz, knížka, noc a alkohol představují oblíbenou formu trávení volného času. Nejvíce to souhlasí s atmosférou zakouřených nočních klubů i s obrazem sklenky whisky na špinavém víku fortepiana, známými obrazy z filmů o americkém undergroundu. Tvoří v mlze svůj vlastní sen, sen který se objevuje ve filmu "Down By Law", v kterém hraje jednu z hlavních rolí : TOM WAITS !!

"Moji rodiče se rozvedli, když mi bylo 10 let, ale nemám na tu dobu zlé vzpomínky. Často jsem se v noci budil a chtěl jsem k nim do pokoje, ale vždy mi v tom zabránil vlastní strach, který jsem si vypěstoval, strach přejít přes tmavou předsíň. A k tomu moje babička obývala pokoj nad železnicí a čekala dlouho do noci, až přejede Southern Pacific."

V patnácti začal Tom Waits hrát se školní soulovou skupinou The Systems. Potom, jako zavedený muzikant, hrál na akordeon v kapele, která se specializovala na hraní polky. V té době se však začíná zajímat o jazz a etnickou hudbu. Zároveň však prováděl obchody ne vždy plně v souladu se zákony. Nakonec v roce 1972 navázal kontakt s představiteli gramofonové společnosti Elektra.

Od počátku byla tvorba Toma Waitse svázána s tradicí klubové scény západního pobřeží USA. Smutná barová melodie jehopísni z prvních alb byla blízká atmosféře songů černých bluesmanů. Jeho vokální způsob připomínal chraplavý, dobývaný hlas z břicha, jako u Louise Armstronga. Očividně to však nebyl plagiát. V té době byla vystoupení kombinací dlouhých humoristických monologů a hudby, hrané ve složení perkuse saxofon, kontrabas a fortepiano.

Alba vydaná do roku 1976 popisují život americké střední vrstvy. Prostředí, z kterého vyšel a zná jej tedy dokonale. Svě písně věnoval lidem, které neuskutečněné sny přivedly k frustraci, kterou překonávali po dlouhé noci strávené při drincích v okolních barech. Tam své nemoci nadávali mysl a životu hodnota. Waits popisoval a popisuje generaci, pro kterou množství vypitých lahví je rovno vysokoškolskému diplomu. A z těchto lidí vytvořil mýtus, v jeho písních se vynořují velmi vyjimečné charaktery, objevující se v textech rockových tvůrců: Dylana a Springsteena. Waitsova tvorba byla tak autentická, že už sám fakt nahrání LP nastavil zrcadlo té "jiné" tváři Ameriky.

Svět popisovaný Waitsem je velmi blízký uměleckému klimatu let padesátých, jazzu, filmu i atmosféře Ameriky, popsané v knize "On the Road" Jacka Kerouaca. Snad pro to je vlastně Tom Waits řazen k představitelům generace beatníků.

"Zamiloval jsem si Kerouaca ve chvíli, kdy jsem ho objevil. V momentě, kdy jsem jen o chloupek unikl životu úředníka pojišťovny či pumpaře, který má tři děti a o dovolené se vyvaluje na pláži ..."

"V ten samý okamžik mnoho Američanů rozepne křídla, sedají do aut a jedou tři tisíce mil, jen tak. Je to fajn pocit, když ráno nasedáš do starého Forda, abys vyrazil z Kalifornie do New Yorku. Je nezvyklé že po celých sedm dní nenarazíš na chodce. Kerouac dokonale pochopil

žití této části Ameriky. To mňhání, jaké vzniká v barech při návratu dělníků z práce, život v hotelích a samozřejmě jazz. V jednom z těch barů měl Kerouac svůj stůl a nikdo jiný tam nesměl sedat."

Nástupcem Jacka Kerouaca v americké literatuře se stal Charles Bukowski, který píše knihu tak, jak prázdní plechovky s pivem - rychle a naturálně.

Svět, ve kterém žije Waits i Bukowski je ten samý: chmurné hotely, ulice, žijící jen noci, odbarvené blondýnky ... Být dobrý a žádaný však neznamená, že je to v talentu. Waits si neplive pod sebe, ale ze svého života tvoří hudbu, dobrou hudbu.

Plastický popis let čtyřicátých a padesátých nachází Tom Waits v obrazech Edwarda Hoopera. Titul živého dvojalba "Nighthawks At Dinner" byl použit z díla tohoto malíře. Stejně tak scéna pro turné v roce 1981, kdy Waits použil karoserii starého Buicku a maketu benzínové pumpy. To byly časté prvky v tvorbě Edwarda Hoopera.

"Jistě - je samota v Americe. Je tu od začátku. To je dost tragické i dost Americké. To jsem poznal na amerických dálnicích. Myslím, že samota je to, co mám v krvi."

To, co přivedlo Toma Waitse ze zakouřených putyk na velké scény, byl styl. Bledá, vyhublá tvář, v které dominuje staromódní bradka, obnošený černý oblek, klobouk, nedbale uvázaná kravata a rozšlapané boty - to je jeho poetická podoba. Dlouho to byl apatycký, povolný typ, mající hodně problémů a nevěděl, co je to optimismus. Fotografie na albu "Blue Valentine", ukazující jeho tetované předloktí, mluví o jeho minulosti. Kdy po léta čekal při vysypávání popelníků a mytí skleniček, na svoji šanci. Tam vznikla jeho nezaměnitelná image. Teď jezdí starým Volvem a žije se svojí ženou a dcerkou v jedné z čtvrtí Los Angeles.

"Dcerka nemá ještě jméno. Každý den ji říkám jinak. Teď je to Jackie. Až jí bude osmnáct let, vybere si jméno sama."

"Nahrávat desky je jako vařit jídlo. Nikdy nevíš, co z toho nakonec výjde a která přísada je ta nejlepší. Vše záleží na vlastním přístupu a jen některé řeči na tebe mohou mít vliv. Teď tedy zkouším vycházet ze své zkušenosti."

Větší popularitu získal Tom Waits po vydání alba "Blue Valentine", v roce 1978. Vždy byl považován za excentrika, ale přetvořil je v sobě v profesionalitu s propracovaným stylem. I přes uznání jeho tvorby se nic nezměnilo v jeho muzice, jen mu hudební publicisté věnovali víc prostoru. V roce 1979 se poprvé objevuje v Evropě, avšak až po čtyřech letech po vydání alba "Swordfishtrombones" se stal oblíbencem britských hudebních znalců. Včetně těch z NME, kteří uznali toto album za jedno z deseti nejlepších rockových všech časů. Současně jeho album "Rain Dogs", spolu s albem "Psychocandy" skupiny Jesus And Mary Chain, získalo titul Album 1985. Na svých dvou posledních albech Waits výrazně rozšířil obsah své tvorby, čímž získal nejvyšší uznání. Velký vliv na to mělo využití instrumentů, na které se pamatoval z dětství: marimba, akordeon, housle, pochodové bubny, kontrabas, harmonium. Všechny tyto nástroje používali hudebníci z uličních bandů jeho mládí. Melodie vznikající prostřednictvím těchto instrumentů, v nezvyklých kombinacích, je rozervaná a zaskakující, zároveň však čistá a jasná. Může se zdát, že některé písně Toma Waitse se mohou zdát monotónní, ale nikdy nesklouzávají do přecitlivělosti. Komponuje tak, aby žádné album nebylo stejné, aby mohl zachytit vše, co se v něm nahromadilo. Možná právě proto mají jeho alba tolik skladeb, na "Rain Dogs" je jich devatenáct. "Komponuju velmi prostým způsobem. Napíši dvě písně, zamknu je do pokoje a tam se množí."

V tvorbě Toma Waitse je patrný vliv literatury, ale především filmu. Nejvíc je svázán s americkým filmem let padesátých, což se nejvíce projevilo v tématice a provedení jeho písní. Waits měl do té doby i osobní zkušenosti s filmem, kde vytvořil osm rolí. Nejvíce známými byly a jsou: "Bad Timing" Nicholase Roega, "Paradise Alley" Sly Stalloneho a film i u nás uváděný - "Cotton Club" Francise Forda Copolli. S tímto režisérem spolupracoval dlouho, mimo jiné pro něho napsal hudbu k filmu "One From the Heart". A při natáčení Cotton Clubu se seznámil se svojí nynější ženou Kathleen Brennerovou, do té doby žil s písničkářkou Rickie Lee Jonesovou. Ta pravá filmová podoba Toma Waitse-herce přichází ke konci roku 1986 v čase premiéry filmu "Down By Law" režiséra Jima Jarmusche. Tohoto mladého režiséra fascinovala divadelní hra Toma Waitse a jeho ženy "Frank's Wild Years", uváděná v Chicagu a rozhodl se jej angažovat do svého debutantního filmu. V současné době Tom předělává písně z tohoto filmu na své nové album. Z rozhovorů obou tvůrců/Waitsa i Jarmusche/ vznikla postava Zacha, disc-jockeje s přezdívkou Kníže Melancholie. Postava, která v sobě nese punc charakteru Toma Waitse. Vedle Waitse hraje v tomto filmu další hudebník - John Lurie z newyorské skupiny Lounge Lizards a italský komik Roberto Bening.

"Natáčení filmu je rozdílné od koncertního vystoupení. Na koncertě se mohu odlehčit, schovat se v jen pro mne viditelné území, to je přeci ve filmu nemožné. Nikdy jsem nestudoval herectví, ale co mě nejvíc láká na filmu, je možnost schovat se na chvíli v jiné postavě. Miluju kino. Nejvíc filmy jako "La Strada" a "Osm a půl" Felliniho a filmy Kurosawovy.

"Lidi si myslí, podle mé hudby a filmů, že jsem úplně na dně a sedím na Páté Avenue a žebraám. Ale ne, žiju v posledním patře luxusního hotelu Chci říct, že ne vždy je dobré být tam, kde si ostatní myslí, že jsi. Přece všechny ty věci o kterých zpívám, nemusím znát osobně. Stačí, že potkáš toho kdo je zná a dobře ho posloucháš."

Tom Waits se narodil v roce 1942, v ten samý rok jako Bruce Springsteen. Spojují je témata o kterých zpívají. Jeden i druhý vypovídají o poražených lidech, o lumpech bez i s původem, o holkách co patří všem a sobě ne. Ale každý je zpracovává jinak. První písně Toma Waitse vznikaly z rozhovorů v zakouřených knajpách. A je třeba vědět, že v těchto knajpách pracoval jako vyhazovač a teď se tam vrací jako showman. Díky tomu se stal dokonalým pozorovatelem analytikem, stojícím bokem. Velmi zřídka jsou jeho písně v první osobě. U Springsteena je to jinak; při jeho koncertech jsou lidi překvapeni, že jim zpívá o sobě. Tom Waits jim zpívá o nich. Oba jsou američani a zároveň jsou bez USA, a bez těchto souvislostí by nebyla jejich kariéra taková. Ukazují tu temnější tvář, ale jednoduše je ta "jejich" Amerika schopna uznat svoje omyly a ironicky se na sebe podívat.

"Harry Dean Stanton mi povídal, že našel exemplář mého prvního alba v železničním vagoně, který suploval klub. Bylo to uprostřed pustiny, kde obrazy do "Paris, Texas". Není to špatné místo, když tam je možno najít tu desku."

Magazin Muziční 1987
Překlad Petr Lachman

DISKOGRAFIE TOMA WAITSE :

=====

1. Closing Time	1973	Elektra
2. The Heart Of Saturday Night	1974	Asylum
3. Nighthawks At Dinner/2LP-live/	1975	Asylum
4. Small Change	1976	Asylum
5. Foreign Affairs	1977	Elektra
6. Blue Valentine	1978	Asylum
7. Heartattack And Wine	1980	Asylum
8. Bounced Checks	1981	Asylum
9. One From The Heart	1982	Asylum
10. Swodfishtrombones	1983	Island
11. Asylum Years	1984	Asylum
12. Rain Dogs	1985	Island
14. Big Time/ záznam turné/	1988	Island
13. Frank's Wild Years	1987	Island

Jestliže jste už taky zaslechli pochvalný ody na skupinu Půlnoc, tak je klidně nechte plavat, protože jde o prachobyčejnej humbuk.

Slabiny skupiny Půlnoc nejlépe vyniknou ve srovnání se skupinou Plastic People. Do jisté míry může jít o stejný vztah jako mezi sólo kariérou Lou Reeda a érou Velvet Underground. Mnohá Reedova alba jsou brilantní a kvalitní, ale kdeže je fenomenální kouzlo VU. A řekněme si tedy rovnou a bez ubrousku, že Plasticům Půlnoc nesahá ani po kyčle; je to odvar; jakási víceméně /ne/povedená imitace Nico apod. Ne, a tohle nemluví žádná zapšklost, neboť mám ty lidi rád. Teď Plastic People nekonečně miluju./Jak by taky ne, když se mi personifikují s vlastním mládím/. Kdyby nešlo o pohrobek PFU, vypadalo by celý hodnocení Půlnoci úplně jinak. Jenže kdyby.. Jednou PFU nasadili latku a Půlnoc nejenže nemá na to ji zdolat, ona ji přímo programově podlézá a na tom nic nemění ani pochvalný aplaus Melodie, ani pár koncertů v Americe. Tam kde je Půlnoc fádni a šedá, byli Plastici jedineční a nedolatelní. Rock'n'rollovejch kapel ráže Půlnoci je plno v každém větším městě, kdežto Plastiky ve svý době sotva kdo překonal. Dneska je jasný, že bigbeat v vrcholný úrovně se dá dělat jen chvilku a dříve či později se nutně dostavuje stagnace. Těžko líčit ty trapérny někdejších kingů /viz. Zappa, Jagger, u nás Garáž, o obstarožních, zastydlejch tu i cizozemských punkáčích ani nemluvě./

PFU existovali neuvěřitelných 18 let, nahráli několik úchvatných alb, z nichž poslední dvě /"Hovězí porážka" a "Půlnoční myš"/ už svým popovým soundem signalizovali změnu koncepce a potažmo dlužno říci i úpadek. Tyto dva poptituly zachraňují pouze velice bohaté a oslovující texty - výsostná poezie a Hlavšův báječný zpěv. Ten chlap se nebojí zařvat. Ale i z tohoto tu pohříchu zbylo co by za nehet vlezlo. Takžek čím je ta Půlnoc tak nová, přínosná, původní!? Původní není ani ten název a jestliže někdo vykrádá sám sebe a spoléhá na to, že si toho v půlnoční tmě nikdo nevšimne, tak to teď nevím

/Luboš Vlach/

Dominik Tatarka

4. 3. 1913–10. 5. 1989

"Ja som karpatský pestier, zbožňujem všetko, čo je pravé, ak dovoľíš, Ty si pravá a pravá je aj šibenica, na ktorej som odvisol v 68."

Táto slova v dopise, napsaném před čtyřmi lety, způsobila, že mi bylo dopřáno pobývat po celá léta v důvěrné blízkosti spisovatele Dominika Tatarky. Byl to on, kdo mne naučil rozhovorem bez konce, rozovorům a dopisům spřádejícím pouť přes hranice času i lidské existence. Každý, kdo pobýval s Dominikem, musel se od něho něčemu naučit už jen tím, že ho bedlivě pozoroval. Přátelé z Prahy s ním vedli rozhovory dvojjazyčné, slovenština nám chutnala právě tak jako jemu čeština. Dominik uznával sounáležitost obce. Jeho obec žila daleko za naše národní území a povědomí. Řekla jsem mu jednou žertem: "Ty jsi přece jen porádný nacionalista, jak ty se všíš z každého koutku Slovenska." Dominik svářně odpovídal: "A Lotyšů nie? A Poláka nie? A Ukrajinca nie? No vidiš."

Miloval jazyk. Často sprádal podivuhodné etymologie. Říkal: "Ide o to, vychutnať slovesnú magiu prvej vety..." Rád poslouchal mluvit lidi. Nikdy neodmítl odpověď na otázku. Vždy se dlouze zamyslel, zahelil kouřem cigarety a posléze pronesl cosi nevšedního, pronikavého a smělého. "Moji predkovia boli zbožníci. Jedného aj steli!" Sám byl také skutečným zbožníkem. Při psaní však byl pokorný. Nestaral se o to, co napsal. Nikdy nezakládal do psacího stroje kopie. Psal vždy jen na jediný list. Všechny písáčky pak klouzaly podél stolu do velkého proutěného koše. Dominik je nikdy po sobě nečetl, byl však šťastný a dojatý, když je četl někdo jiný. Těm, kteří začínali psát, řekl: "To nesníš sledovať iba tu horizontálnu líniu príbehu. Vždy musíš ísť aj hore: k Bohu, do večnosti a do... ku koreňom." Byl člověkem plným rozporů a protikladů. Člověkem, který fascinoval své okolí právě tím, že neustále sou se sebou bojoval, sám o sobě pochyboval, obviňoval se, kládl si nečtrné otázky. Bojoval se svými "lénymi nekládmi", kteří ho v kládě odpoutávali od malých, vybraných z domova,

vzdávali něžné péče sester a milujících žen. Výrazná sebezníživující tendence, pohrdání prospěchem vlastního těla ostře kontrastovaly s něžnou starostlivostí o každého mladého člověka či stařenku, kterým hrozilo jakékoliv nebezpečí. Pokora a skromnost, až dojemná poddašnost v kruhu obce, kontrastovala s určitým druhem pýchy a zjevné vybitosti. Potěšil se prostými kaluškami na jídelničku, nesnesl však odbytou architekturu interiéru nebo nedostatek vybranosti v chování personálu restaurace. Jeho neuvěřitelná osamělost na vrchu Slavíně tvořila protiklad k překvapivé skutečnosti: Dominik měl vždy perfektní přehled přes soudobou literaturu, vynikal se v nejmodernějších proudech výtvarného umění. Měl rád dobré obrazy a dovedl před nimi strávit dlouhé hodiny se zapálenou cigaretou. Jako každý tvůrce měl rád své dílo a rád si poslechl soud o něm, na druhé straně však s opravdovou upřímností četl díla svých literárních přátel: Petra Kabeše, Edy Kriseové, Lenky Procházkové, Ludvíka Vaculíka, Karla Pečky, Milana Šimečky, Jana Skácela, Alberta Kerenčína, věžil si skromných peněz Františka Janouška. Podivuhodnou křesťanskou smířlivost prokázal i ve svém absurdním vztahu k tajným policistům, které již důvěrně znal ze dlouhá léta pozorností, již mu věnovali. Nikdy se nepoddal, nikdy se nepodřídil, věděl však o tom "svém" odkud pochází, jak se jmenuje křesťanským jménem, jak se obléká a svým způsobem ho shovívavě pozoroval. Dominik dokázal s nelíčenou náklonností rozprávět s vesničany v Plevníku, ve Skalitzě nebo ve Velkých Levárech, právě tak, jako před lety diskutoval s Jean-Paulem Sartrem či sedával ve venkovské vile básníka Vercoxae. V posledních letech tělesně velmi trpěl, vypadal asketicky,

kubené a vyčerpaně. Dovedl však plavně pokleknout jako jinocch a svou zakrádu ošetřoval často kolemačky, jak říkal. Do posledních let stále tvořil. Psaní pro něj bylo opojnou drogou. Když nemohl dlouho sedět u psacího stroje, tak rozprávěl a byl šťasten, když objevil možnost nahrávat svá slova na kazety. Jeho život tvořily kontrasty, které sám nezpůsobil. V padesátých letech byl obviněn z buržoazního nacionalismu. On, který bytostně nenáviděl každou formu neshovívání a hmotného nedostatku si užil dost a dost. A nacionalismus? Kde ho najít u tohoto obdivovatele malých i velkých světových národů, u filozofa lidského strastižení, prolínání kultur, vzájemné láty a respektu? Nebyl snad také absurdní kontrast v tom, že tento spisovatel, jehož poslední knížky se opisovaly, horlivě půjděly, kolovely mezi lidmi jako poklad, že právě tento člověk musel trpět hmotnou bídou a že byl zbaven pěti set korun měsíčně z nadlepšené dýchodu od chvíle, kdy podepsal protest publikovaný při následné schůzce v Budapešti v roce 1986? Jedna z posledních fotografií ukazuje Dominika držícího před hrudí knihu básníka Kustavelliho. Druhá ruka objímá gruzínského přítele Irakela, který tiskne na srdce Tatarovy Písačky. Velkým, zřehadným a neprobádaným, protichůdným tajemstvím zůstává jeho poslední toužebné volání po svobodě. Je jím vyslovení tělesnosti mezi mužem a ženou, jež provokuje, dráždí a uvádí ve zmatek všechny, kteří si zvykli na literaturu tezi, polopravdu, předstírání a sterilitu. Nikdo jiný než o tohoto zmatku nepomůže, jen autor svými vlastními slovy.

/Eva Štolbová - Kráecová/

Pohřeb Dominika Teterky se konal 15.května 1989 v Bratislavě. Ve stejnou dobu se na různých místech celé republiky sešli Dominikovi přátelé, aby, podle jeho přání, při vzpomínce na něj vhodili do vody kámen....

BIBLIOGRAFIE /neúplná!/:

- V úzkosti hledání /slovensky 1942, 53; česky 65 ČS, Žatva/
 Panna zázračnice /sl.44; 3.63 Odeon, Světová četba/
 Farská republika /sl.48 - národní cena, 59; 3.49, 61 SNKLU, Klub
 První a druhý úder /sl.1950/ štenářů/
 Lidia a skutky /sl.1950/
 Redovník /sl.1954/
 Družné letá /sl.1955/
 Člověk na cestách /sl.1957/
 Rozhovory bez konce /sl.1959; 3.1960/
 Proutěná křesle /sl.63 - cena nekl. Slovenský spisovatel; 3.63 ČS,
 Edice ilustrovaných novel - cena Svazu čs. spisova-
 telů, 64 v řadě slovenských novel, SNKLU, KČ/
 Démon společnosti /sl.65; 4. 64 ČS, Život kolem nás, malá řada/
 Písačky /?
 Listy do věčnosti /Toronto, Sixty-eight publishers 1963/
 Navrávačky /Köln, Index 1966/

NAŠE TIPY:

JAN HANČ : UDÁLOSTI */deníkové dílo/*

Tímto krátkým úryvkem z deníků Jana Hanče se ještě vrátíme k nedávným /19.4./ nedožitým osmdesátinám malíře, zasloužilého umělce, bývalého člena Skupiny 42, Františka Grosse, o nichž informoval všechna oficiální tiska:

Poslední "Kultura" přinesla rozhovor s akademickým malířem Františkem Grossem, který jistě nemálo náchnul a potěšil přítele umění a pokroku laičně čtenáře. Já mám na tohoto výtečníka následující vzpomínku.

Únor 1948. Kráče až prašití, lidové milice jsou v pohotovosti, komunistická avantgarda tvoří akční výbory ve všech občanských, uměleckých, hospodářských i vzájemně se podporujících korporacích. Také Velevážená instituce Boženy Němcové a Jana Nerudy "Umělecká beseda" vytvořila akční výbor, ve kterém se sešel zmíněný malíř František Gross.

Ještě několik dní předtím rozplýval se nadšením nad "Listy pro umění a filosofii", které vydával náš společný přítel Jindra Chaloupecký. V únorových dnech bylo mu však socialistickým zázrakem sežuto bělmo a prohlásil je, k překvapení a zděšení celého akčního výboru "Umělecké besedy", za doklad anarchismu, nihilismu, oportunistu a podobné hněloby.

V důsledku tohoto obrácení Ferdíše Pištory byla svolána za mostem Legií do Urbanky schůzka Skupiny 42, jejímž byl František Gross členem. Dostavili se Lhoták Kamil, Smetana Jan, Kotalík Jirka, Kolář Jiří, Chaloupecký Jindřich a já.

Schůzka měla nádhernou ouverturu. Nejdříve na mostě Legií, když jsem oponoval Chaloupeckému a Kolářovi v jejich iluzích o netušeném rozvoji kulturního života a nás po vítězném únoru tvrzením, že daleko větší slovo bude mít vrátiny na ÚV než všichni básníci dokromady, rozdušili se a div me ze vzteku nehodili do Vltavy.

Když jsme trošku rozmrkli v kavárně, zkanenál Lhoták z pohledu na mladý pár, který se nial kolem našeho stolu. Kamil měl 150 cm a zmlněná dvojice měla po 150! Pokračovali jsme v rušném hovoru kolem únorových událostí, když kolem našeho stolu prošly další dva páry, měřící ke dvěma metrům. Kamil vyskočil, chytil se za hlavu a začal křičet, že má halucinace. Zavolali jsme vranního, který nám s obvyklou nonchalancí vysvětlil, že mistr Lhoták netroufá halucinacím, ale povšiml si náhodou někobika párů z "Klubu dlouhých", který zde pořádá pravidelné schůzky každý třetí úterek v měsíci a že stanovy tohoto spolku připouštějí členství od 165 cm nánoru.

Tím byla pro Kamila Lhotáka tato čtenátná mezina zlikvidována a mohli jsme se soustředit na příchod pozvaného výtečníka Grosse. Přišel samozřejmě poslední, protože tušil, že bude na programu. Po jeho příchodu přednesl Jindra Chaloupecký krátkou a zdrcující obžalobu, opírající se o neuvěřitelné shazovačství Franty Grosse v akčním výboru Umělecké besedy. Bylo to krátké a otravné. Nikdo z nás nepromluvil jediného slova.

Když Jindra dohlavil, Franta se cynicky usmál a počítal: "Ale to se netýká jenom Chaloupeckého, stejně tak Kamila Lhotáka, o Hančovi ani nemluví!" Po těchto slovech vrátil se Lhoták se zoufalým výrazem na svéno v té době nelepššího

přítele Jana Smetanu. Jan Smetana se ošil křkce jako by ho tísnil malý límeček, a odvětil: "Počkej Kamile, to si musíme upřesnit!" V té chvíli bylo jasné, že nejméně tři umělecká skupina, udávající několik let ton všemu našemu básnickému i výtvarnému životu, spěje nezadržitelně, zásluhou několika bezcharakterních jedinců, k svému rychlému zániku. Kamil Lhoták nebyl s to odpovědět ani na sprostý útok Grossův, ani na chameleonství Jana Smetany. Jirka Kolář, starý kladenský proletář, vrhl se k židli Grosse s výkřikem: "Hajzle! Roztrhni ti klobu od ucha k uchu!" Kotalík a Chaloupecký řekli opovrhlivě: "Šmejče!" a já dodal: "Holomka špinavá!"

Franta Gross povstal, přelétl nás jednoho po druhém baziliššima očima a pomalu s rozvahou prvil: "Tak si na mne všichni dejte pořádného mač zle!" Pak se odebral do šatny, vydvíhl si kosa a umělecký barot a vyšel do únorové noci.

V zmíněném interviewu "Kultury" říká: "Jsem optimista, protože jsem komunist!" S jedním mn s druhým to nebude tak zlé. V první řadě je to bezcharakterní darebák. Jím je a zůstane a řečí ani barvičky ho z toho nikdy nedástanou.

KNIHA O KABARETU

KNIHA O KABARETU /Mladá fronta 1938, 12 000 výtis 71,- Kčs; vybral a uspořádal Jindřich Pokorný, prvoční texty napsali Josef Balvín, Jaroslav Kryžer Jindřich Pokorný a Kamil Lhoták, sborníkový doprovod připravili Jitka Kostková a Josef Balvín/

Pod nic neříkajícím názvem kniha o kabaretu se skrývá skutečný malý poklad. Dvanáct kapitol zabývájících se historií kabaretu od poloviny minulého století přes Montmartre, německé expresionistické kabarety, Cabaret Voltaire, čada francouzské i německé až po kabarety třicátých let je provázeno množstvím černobílých dobových ilustrací, ale také, a to je nejdůležitější, velkou sbírkou básní a textů autorů od nichž u nás většinou vyšlo buď jen několik básí roztroušených po různých antologiích či časopisech z první republiky nebo dokonce vůbec nic. Několik jmen namátkou: A. Jarry, Aristide Bruant, R. Dermet Frank Wedekind, Jodok, Else Lasker-Schülerová, Jakob van Hoddis, Georg Heym, Max Jacob, Richard Huelsenbeck, Hugo Ball, Hans Arp, Tristan Tzara, V. Kandinskij, Georges Ribemont-Dessaignes, Walter Mehring atd., ze známějších ještě třeba J. A. Rimbaud, G. Apollinaire, B. Brecht, F. Werfel a další a další. Poslední kapitola Od obrazů z kabaretu ke kabaretu umění, kterou psal K. Lamač má nadto ještě jako přílohu 16 barevných reprodukcí na křídlovém papíře. Takže kniha stojí i za těch 71,- Kčs určitě za to, abyste si jí koupili.

/zšk

ANTON FIER

By Bill Milkowski

Píše se rok 1982. Poněkud zvláštní směsice posluchačů, kteří by se dali označit jako ne-vlnní a příznivců avant-funku se sešla v Danceterii, nechvalně proslulém hippie klubu poblíž čtvrti Chelsea na Manhattanu, kde se má konat událost roku - koncert hvězdného seskupení improvizátorů a "noise-makerů", známých pod jménem THE GOLDEN PALOMINOS. Obsazení tvoří významné osobnosti: Arto Lindsay/DNA, Lounge Lizards/, Bill Laswell/Curlew, Massacre, Material/, David Van Tieghem/Steve Reich, Laurie Anderson/, John Zorn/všudy přítomná postava newyorské improvizáční scény/, Jamaaladeen Tacuma/Prime Time - skupina Ornette Coleman/ a vedoucí skupiny Anton Fier.

Zdá se, jakoby všechno, co Fier doposud v hudbě udělal, sloužilo coby příprava na tento okamžik. Jako hudebník-sazouk hrál několik let, prakticky neznámý, s několika kultovními kapelami. Nějakou dobu hrál v rodném Clevelandu v různých skupinách místního Top 40 a pak začal spolupracovat s PERE UBU, ambiciózní a nekonformní skupinou, kterou vedl bizarní zpěvák David Thomas. Bylo by zcela nedostatečné říci, že Pere Ubu byli nekonformní. Thomas byl jako zpěvák ovlivněn Captainem Beefheartem a Curly of the Three Stooges. Fierovy rytmy v časté se měnícím tempu zase připomínaly vlivy Ronalda Shammona Jacksona a Spikea Jonese.

Když přijel Fier v roce 1978 do New Yorku, založil skupinu FEEBLES, hravíci syrový rock. Zanedlouho se opět spojil s Thomasem, tentokrát ve skupině THE PEDESTRIANS/ kde hostval Richard Thompson/, aby spolu nahráli první ze dvou ukázkových "kumštýřských" alb. V té době také spolupracoval LOUNGE LIZARDS, "fake-jazovou" skupinu, kterou vedl saxofonista/ nyní také herec/ John Lurie. Ačkoliv tyto tři skupiny vyžadovaly zcela odlišný styl tubnování, Fier se cítil v každé jako doma. "Prostě se snažím hrát, co je potřeba. Nikdy jsem se nepovažoval za jazzového muzikanta a taky si myslím, že bych byl technicky nějak vyjímečný - to snad ani ne. Jednoduše se snažím hrát hudbu a netrám na tom, jestli jde o nějaký konkrétní směr, jestli je to hudba dobrá nebo ne. Nikdy jsem nebyl jazzový snob, vždycky jsem byl rockový muzikant, i když jsem jazz poslouchal a líbil se mi. Rád si vyzkouším cokoliv. Myslím, že v každém druhu hudby se najdou jak lidé upřímní, tak nepoctiví co se hudby týče. A když ucítím v hudbě opravdovost a oddanost, mohu si k ní najít cestu a nějak jí i přispět."

Z Lounge Lizards odešel Fier krátce po odchodu kytaristy a zpěváka Arta Lindsaye. "Když jsem začal hrát s Lounge Lizards, chtěli jsme s Artem, aby se kapela jmenovala THE GOLDEN PALOMINOS. Mám se to líbilo, ale Luriemu ne. Arto byl vlastně důvodem, proč jsem začal hrát s Lounge Lizards. Moc se mi líbili DNA /"punk-noise" kapela Arta Lindsaye/ a já s ním

chtěl hrát. Byl vynikající, tak jsem ho často vyhledával. Když potom odešel, věděl jsem, že dalším krokem bude kapela, kterou dáme s Artem dohromady - THE GOLDEN PALOMINOS.

Vraťme se tedy k jejich debutu v roce 1982. Robert Christgau, redaktor časopisu Village Voice, koncert velice doporučoval a PALOMINOS nazýval "superskupinou". Šel jsem se tedy přesevědit, přitahován epíše Jamaaladeenovou basou. Artovy šílené kresce, které předváděl u Lounge Lizards se svou kytarou mě taky zaujaly. Proč to tedy nezkusit? Nedůvěřuji sice příliš vychvalovanému zboží, ale tohle mohl být docela zajímavý večer.

Sál v přízemí Danceterie je zcela zaplněn lidmi. PALOMINOS jsou na podiu. Jamaaladeen, beznáčejně pchroužen ve funku, se kymácí a poskakuje jako rohovníka ze svého Steinbergera doluje nekonečnou figuru. Laswell, typický stoik jako vždycky, drží spodek deborovanými přírazy a občas přidá k dobrému pár kudrlínek. Zorn freneticky fouká do jakési nádoby s vodou, vydáváje kachní volání, které za soupravou tympánů napočobuje Van Tieghem. V popředí ječí do mikrofonu Arto - něco mezi Yoko Ono a Seattle Slew. Za tím vším sedí Fier, poněkud odměřený, uprostřed své bicí soupravy.

Některé lidi v sále pokyvují hlavami a poskakují do rytmu. Jiní zděšeně pozorují a snaží se pochopit, co to všechno znamená. Já se bavím, líbí se mi to, ale nemohu říci, že bych konvertoval. I přes tvrzení Christgaua se Druhý Příchod nekone. V časopisu Village Voice připouští v recenzi tohoto koncertu, že příliš nedůvěřuje bílému funku, rytmickým skupinám ze Soho/oblasti uvnitř Londýna/ a superskupinám nové vlny. Přesto však přiznává, že Tacuma byl "vynikající" a Arto si vedl "velmi dobře" jako kapelník. Svou recenzi uzavřel třemi slovy: Byli opravdu výborní. Badiž.

První album THE GOLDEN PALOMINOS vyšlo rok na to na značce OAO/Celluloid Billa Laswella a bylo okamžitě zahrnuto chválou ze všech koutů světa. Robert Palmer z New York Times se rozplýval. Časopis Village Voice pěl další oslavné třešdy o této nové rockové "superskupině". Down Beat byl nadšen a dal albu pět hvězdiček. V lednovém čísle z roku 1984 píše Jim Brinefield: "Toto album je mistrovský kus. THE GOLDEN PALOMINOS nahráli nesmírně důležité a uspokojující album. Důležité - protože dospěli zatím nejdál ve fúzi funku a post-avantgardní experimentální hudby. Uspokojivé - pro jejich nechat k malým věcem - žedné vycpávky ani polo-vičaté cajdšky."

Přes všechnu tuto chválu je ironií, že Anton Fier - neoficiální vedoucí a opravdový zdroj inspirace kapely - považuje nyní první album THE GOLDEN PALOMINOS za neúspěšný pokus.

"Na té první desce jsem dělal s mnoha improvizátory - Zornem, Artem, Davidem Mossem, Fredem Frithem - a chtěl jsem je uvést do prostředí rockových písniček. V praxi to tak ale nevyšlo, a tou dobou jsem nebyl schopen jim dost dobře vysvětlit co chci, ani je přimět, aby to tak udělali. Jsou tam tedy vedle sebe rytmičká sekce a zvukové efekty. První desku teď vidím takhle. Myslí, že byla vynikající, něco takového tu ještě nebylo. Ale já ji nepovažuji za úspěch ani po hudební, ani po koncepční stránce. Předpokládal jsem, že bude víc písničková, ale ostatní to tak necítili. Chtěl jsem, aby ze sebe vydali víc, i s tradicí všeho, co do té doby dělali, ale takhle to nešlo."

Ne tak úplně. Arto "zpívá" na šesti ze sedmi skladeb alba a na pěti z nich se podílel s Antem jako autor hudby. Na první poslech bych toto album považoval spíš za dílo Arta Lindsaye než za takové, jaké bych v konvenčním slova smyslu označil za rockově-písničkové. Ale aby dosáhli přesně toho, co chtěl, vynaložil Fier velké úsilí na druhém albu THE GOLDEN PALOMINOS nazvaném "Visions of Excess".

"Nebyl jsem spokojen, když jsem dokončil první desku. Věděl jsem, že to nedopadlo tak, jak jsem chtěl. S těmi lidmi už jsem nechtěl dělat dál a taky že ne - alespoň s většinou z nich. Z téhle nové desky mám radost. Myslí, že je tím nejlepší, na čem jsem se doposud podílel. Vybral jsem si takové lidi, kteří chtěli dělat to, co já. Snažili se, aby udělali radost mě i sobě. A nemyslím, že bych vyčerpál, natož se cokoliv všech možností spolupráce s nimi. S touto kapelou jsem ještě neskončil."

Z původního obsazení PALOMINOS se výrazněji představuje pouze Laswell, a to na všech osmi skladebách. Arto Lindsay se mihne v poslední skladeb alba, Only One Party. Zbytek obsazení pak tvoří kytaristé Jody Harris/Raybeats/ a Richard Thompson/ The Pedestrians, Fairport Convention/, klavésistka Carla Bleyová a Bernie Worrel/ Funkadelics, Talking Heads/. Hosté - Henry Kaiser, Nicky Skopelitis a Mike Hampton / Funkadelics/ měli prostor předvést své kytarové umění. Zpěvák John Lydon/ bývalý Johnny Rotten z věhlasných Sex Pistols/ hrozivě vrčí ve skladeb The Animal Speaks, zatímco další hostující zpěvák Jack Bruce zpívá s typickou naléhavostí a kraje na harmoniku v Silver Bullet. Na pěveckých partech se značnou měrou podílí Michael Stipe/R.E.M./ a nový objev Syd Straw - výborná zpěvačka s uchvatným podírovým vystupováním a melodickým hlasem. Spolu se Stipem tvořila pevnou kostru pro Fierovu touhu hrát rockové písničky.

"Poprvé jsem uviděl Syd Straw s Van Dyke Parksem v The Bottom Line", říká Anton. "Roger Trilling, náš společný přítel, nás seznámil, a už při tom setkání jsem věděl, že je v ní něco mimořádného. Když jsem pak dělal nějaké věci s Michaelen Stipem, tak jsem ji požádal, jestli by nepřišla a zazpívala pár sborů. Bylo to dobré, tak jsem jí navrhl, aby napsala text na tu skladbu Jacka Bruce. Povedl se jí a pak si v té skladeb zazpívala sbory, tak jsem se jí zeptal, jestli by nechtěla jednu písničku zpívat sama. Dopadlo to výborně, pak naspívala ještě jednu. Je teď na koncertech středem pozornosti. Opravdu se mi s ní dobře pracuje."

Během jejich nedávného vystoupení v The Ritz na Manhattanu mi připadlo, že okouzila celý sál. Na sobě měla džíny, kožené sako a klobouk, jaký nosovala Annie Hall. Její rovné, černé, až dlouhé vlasy upomínaly na Cher v éře hippie a na jednu skladebu si nasadila dědečkovské brýle, jaké nosovali Byrne. V jednu chvíli se zadívala do hledíště a kdesi na balkoně hledala něčí tvář. Potom řekla: "Tati? Tohle teďka dělám." Lidé, kteří přišli sem, byli jiní než ti, co byli na premiéře PALOMINOS v Danceterii v roce 82. Zatímco první verzi skupiny viděli především místní, pravidelní návštěvníci klubu, do Ritzu přicestovalo mnoho posluchačů přes most nebo "krtkem" - šli, přijeli z Queensu, Staten Islandu a Hobokenu nebo New Jersey/místa, kde hrávala Straw/, aby viděli kapelu, kterou znali z vysílání místních rozhlasových stanic, jako například WNYU nebo velkých progresivních stanic WLIR na Long Islandu a WYRK na Manhattanu. Ano, THE GOLDEN PALOMINOS jste mohli slyšet i v roz-

hlase. Tyhle stanice hrály často skladbu Boy/Go/, ukázkové číslo Michaela Stipea. Především díky této skladeb a skutečnosti, že Stipe působil v populární skupině R.E.M., se přišli hordy příznivců rocku podívat na PALOMINOS do The Ritz. Nedovedu si představit, co by tihle mladí fanoušci udělali se Zornem a Van Tieghemem a celou tou bandou "hlukařů" a odpadlíků. To jsem ale uviděl, když se na přídatek objevil Arto Lindsay, aby předvedl své rejdy v Only One Party. Zaslí a byli pobavení. Nikdy předtím se s takovým pojetím nesetkali. Příjemně je překvapil onen vyčouhlý, obrylený muzikant s 12-ti strunnou kytarou DANEELECTRO v barvě požární stříkačky. Smáli se a povzbuzovali ho, když si na ubohé kytáře vybíjel svůj nabroušený, nadřazený vztek. Jeden fanoušek z Queensu poznamenal, že Arto na něj působil dojmem Jamese Browna a Normana Batese v těle Barneye Fifea.

Během vystoupení bylo zajímavé sledovat Fiera. Namísto zádumčivého, "uměleckého" výrazu, který měl na koncertě v Danceterii, měl odivně dobrou náladu a usmíval se. Měl radost z hudby.

A určitě má radost i z toho, že PALOMINOS hraje v rádiu, nemluvě o úctyhodném množství prodaného alba "Visions of Excess", které jde v současné době z celého katalogu firmy Celluloid nejvíce na odbyt. "Tuhle desku teď hraje na nejrozšířenějších místech", říká. "Není to žádný hit, neobjevila se na žebříčku Billboardu Top 100 ani nikde jinde. Pro nezavislou značku je totiž ohromně těžké dostat nějakou nahrávku do rádia. Ale tahle deska měla okamžitý úspěch"

"Nesledoval jsem tím ale úspěch. Tahle deska vznikla především pro vlastní potěšení, ne proto, aby se hrála v rádiu. Kdybych k tomu přistupoval s chladnou vypočítavostí, tak jsem mohl natočit mnohem víc komerční desku. Samozřejmě, rád bych z toho získal nějaký peníz. Nechci třít bídu celý život. Nebylo to ale tak, že bych si řekl: "Fajn, tohle natočím, protože vím, že se to bude vysílat v rádiu, nebo že si k tomu pozvu toho nebo toho člověka, protože vím ...". Nechtěl jsem to kvůli jejich jménu nebo schopnostem prodávat, opravdu. Jsou to všechno moji přátelé a dobří muzikanti, proto se mnou hrají na téhle desce."

Co se týče spolupráce s firmou Celluloid, Anton dodává: "Dělají rozhodně co můžou - hlavně kvůli své vlastní existenci, protože do toho dávají hodně peněz. A taky to dělají rádi. Kdybych dělal u nějaký velkoryadky, měl bych to nejlepší vybavení, ale někdy bych neměl takové přednostní postavení, jako má třeba Michael Jackson nebo Dire Straits a neočekával bych, že takového postavení někdy dosáhnou. V Celluloidu se ale těším velkou měrou. Dají mi všechno, co mohou, takže v současné době jsem šťastný tam, kde jsem. Dali mi peníze na nahrávání, jinde

bych je nedostal. Vůbec neměli ponětí o tom, co budu dělat. Neřekli mi nic konkrétního. Řekli mi: "Nahraj desku - tady máš peníze." Původní rozpočet jsem překročil dvakrát a přesto zaplatili. Důvěřovali mi, že tu desku nahraju, takže já jim teď musím věřit už ze zásady. Jsem jim za to zavázán. Věřím si lidí, kteří mi dají šanci, a oni mi ji dali."

Bill Laswell je dalším z těch, kteří mu dali šanci. Filový producent a dlouholetý Antonův přítel jej při mnoha příležitostech pozval, aby si zahrál na různých projektech mnoha zvukových jmen, například na albech - She s the Boss Micka Jaggera, Starpeace Yoko Ono, Mister Heartbreak Laurie Andersonové nebo Sound System Herbie Hancocka. S Hancockovou skupinou Rockit hrál Fier v letech 1984 a 85 a podle jeho vlastních slov to nebylo nijak zvlášť poučné angažmá.

"Jediným důvodem, proč jsem jezdil na ta turné, byly peníze," říká Anton bez obalu. "Byl jsem tehdy úplně švorc. Poprvé jsem byl schopen jezdit s kapelou a vydělávat peníze jako muzikant. Bylo taky moc fajn podívat se do Japonska. Ale většinou to pro mě nebylo hudebně nijak zajímavé. Obyčejný showbusiness, laciné předvádění. Muzika byla většinou pořád to samé, každý večer jen sola."

Turné po Japonsku s Hancockovou kapelou Rockit přivedlo Fiera k další spolupráci. Harry Hosona, baskista Yellow Magic Orchestra, tam Antona viděl a nedávno si ho zavolel zpátky do Japonska a nabídl mu turné. Anton jeho nabídku s radostí přijal.

Příležitostně si zahrává jako host, nedávno například v Izraeli s Jackem Bruceem, na jehož právě vycházejícím albu se také objevuje. Se skupinou Kipa Hanrahana a Jacka Bruce také koncertoval a nahrával - tato spolupráce již nepochybně skončila, vezmeme-li v úvahu Antonovy poněkud pichlavé poznámky ke způsobu, jakým Kip Hanrahan nahrává: "Vadí mi, že Kip stráví s lidma ve studiu dlouhé hodiny improvizováním nějaké věci a když je pak z toho deska, je na ní jako autor uveden Kip. Pro Kipa je to všechno konceptní, ale takhle se muzika nedělá. Považuje něco za chytré a jedinečné, když to předtím ještě nikdo neudělal. Takhle se k tomu přistupovat nedá. Myslím, že důležitá je přirozená potřeba, kdykoliv něco děláš. Je to příliš spekulativní uvažovat, že by se dali lidé dohromady jen kvůli tomu, aby to bylo konceptuálně zajímavé. Je důležité, aby se měli rádi nebo se jim spolu dobře hrálo."

Přesto si příležitostně zaimprovizuje s hudebníky, kterých si váží, například s Laswellem Zornem, Peterem Brotzmanem, Fredem Frithem nebo Sonny Sharrockem. "Kdybych dostal nabídku zahrát si s muzikanty, o kterých si myslím, že jsou dobří, šel bych rád. Improvizovat s Johnem Zornem a Arto Lindsayem v Pyramid Clubu v East Village - to není zrovna to, co dělám teď a co mě baví. Moc rád hraju písničky. To mě v současné době uspokojuje nejvíce."

/Down Beat, Duben 1986/
Přeložil Michal

ANTON FIER'S EQUIPMENT

Anton Fier presently plays a Yamaha Recording Custom Series set with a sunset-brown finish. His kit includes a 22-inch bass drum, 10-, 13-, 14-, and 16-inch toms. His snare is made by Noble & Cooley Co. Fier's cymbals are Paiste exclusively: a 20-inch 2002 Ride, 16-inch 602 Crash, 18-inch Sound Creation Short Crash, 20-inch Sound Creation Dark China, and a 15-inch 602 Heavy Hi-Hat.

When he plugs in, Fier adds a DMX Drum Machine, though he says he plans on incorporating a LinnDrum 9000 soon. For live gigs with Herbie Hancock's Rockit band, the Golden Palominos, and Harry Hosona's Japanese tour, Fier adapted his acoustic kit with detonators that triggered a Simmons SDS 7 electronic drum kit. As he explained, "It's a pretty common setup these days; one sound will be made from these two separate outputs. There's the acoustic sound and then there's this extra force that you can only otherwise get in a recording studio. I don't want to give up my acoustic kit, but I think the Simmons adds something to the sound."

ANTON FIER SELECTED DISCOGRAPHY

with the Golden Palominos
VISIONS OF EXCESS—Celluloid 618
THE GOLDEN PALOMINOS—CAO/
Celluloid 5002	with Kip Hanrahan
VERTICAL'S CURRENCY—American
Clavé 1010
DESIRE DEVELOPS AN EDGE—American
Clavé 1008/9
COUP DE TETE—American Clavé 1007
with the Lounge Lizards
THE LOUNGE LIZARDS—Editions EG 108	with Gil-Scott Heron
BEST OF...—Arista 19216
with Mick Jagger
SHE'S THE BOSS—Columbia 39940	with David Thomas &
the Pedestrians
VARIATIONS ON A THEME—Sixth Interna-
tional (no number)
THE SOUND OF THE SAND—Rough Trade
8
with Herbie Hancock
SOUND SYSTEM—Columbia 39478	with Peter Dinklage
THE NAKED SHAKESPEARE—Virgin 2284
with Laurie Anderson
MR. HEARTBREAK—Warner Bros. 25077-1	with the Feebles
CRAZY RHYTHMS—Sluff 4
with Yoko Ono
STARPEACE—Geffen B27 530-1	
with Arto Lindsay
ENVY—Editions EG 39	
with Pere Ubu
SONG OF THE BAILING MAN—Rough
Trade 21	

Anton Fier's Visions Of Success

HALF JAPANESE - CHARMED LIFE

CHARMED LIFE WAS RECORDED IN THREE DAYS AT INNER EAR STUDIO IN SEPTEMBER, 1985. ITS RELEASE HAS BEEN PLAGUED WITH NUMEROUS SETBACKS AND DELAYS. IN THE SPRING OF 1987, THE PEOPLE AT 50,000,000,000,000,000,000,000 WATTS RECORDS WERE ABLE TO ACQUIRE THE TAPES OF CHARMED LIFE FROM IRIDESCENCE RECORDS. IT HAS BEEN A LONG TIME COMING, BUT NOW IT'S FINALLY HERE. ALL THE THINGS YOU MAY HAVE HEARD ABOUT THIS RECORD ARE TRUE. IF YOU ONLY BUY ONE RECORD THIS YEAR, YOUR BEST CHOICE IS AN OBVIOUS ONE. WE FEEL THIS IS THE MOST IMPORTANT RECORD EVER RECORDED!!!

50,000,000,000,000,000,000,000 WATTS RECORDS IS PROUD TO PRESENT, FOR THE FIRST TIME ANYWHERE, HALF JAPANESE, AND THEIR GROUND-BREAKING, SENSATIONAL, AND TRULY INSPIRED ALBUM CHARMED LIFE. CHARMED LIFE IS ALSO AVAILABLE AS A CASSETTE TAPE. FOR AN EXTRA BONUS, WE HAVE ADDED 10 EXTRA SONGS TO THE CASSETTE VERSION, MAKING IT OVER 70 MINUTES LONG!!! NEARLY TWICE AS LONG AS THE AWARD-WINNING ALBUM SERGEANT PEPPER!

DOPIS

Petrovi, "AŽ SEM" a dalším, kteří to budou číst.

Asi v tom dopise budou schovaný nějaký emoce, nebo moje emoce. Vy si teď ve 20²³ hod. hulíte do svých palic muziku na DELTĚ a já přemýšlím, přikrytý až k hlavě při otevřeném okně. Doslova o všem i o svém nástupu na vojnu, ale dost o Vás, bez Vás. Así některým přestávám rozumět.

7.IV.1989

odvážná srdce
4:46 /1989/
tristan 43
5:09 /1989/
sidonová
1:04 /1989/
veselí filištínové
2:46 /1987/
benedikt
4:24 /1988/
a-64
1:15 /1984/
trpák
0:58 /1988/
n.i.o.s.
4:02 /1989/
brusičova parta
1:19 /1988/
biskup-klapper
2:11 /1988/
keilwerth
7:06 /1989/
maxa
2:36 /1986/

INFORMÁTOR ●●II

INFORMÁTOR

střední evropa
5:42 /1988/
vlajka
3:37 /1988/
sidonová
1:07 /1989/
bongo muž hlava
4:39 /1988/
nondrian
6:43 /1985/
a-64
2:26 /1984/
pastorek
1:29 /1988/
queuer
2:25 /1988/
osvobozená domácnost
3:34 /1986/
maxa
4:48 /1986/

PÁR SLOV K INFORMÁTORU 002.

Zdá se mi, že do našeho okruhu se sice dostalo díky Ivovi /zaplat Bůh za jeho investice/ šance kvalitnějších nahrávek. Ale samozřejmě si všichni myslí jací jsou mistři zvuku. Když už ne zvuku, tak by snad měli být mistři hudby.

To, že někdo na nahrávce bubnuje, nebo fouká mimo rytmus, nebo že někomu špatným nahráním a stejně špatným mícháním uteče "to", které tam stejně nenajdete..... Je to trochu dost škoda i ostuda, že to ti hráči vypustí na veřejnost.

Každý měl dost času /rok/ na to se prezentovat, ukázat co umí a říct na plnou hubu co chce. Přejde mi to líto, protože jsou na INFO02 moc povedené "kousky" a mrzí mne ti "hudební invalidi" /tzn. skladby/, ve kterých není přesnost, ale není tam už ani nadšení a radost /stesk/.

Účast na INFO02 je každého "vizitka". Samozřejmě se těším na to, až se bude dávat dohromady INFO03, ale tuším, že bude potřeba jiného přístupu než dnes. Demokracie? Ano! Ale jinak.....

Samozřejmě nechci říct, že nejsem s INFO02 vůbec spokojen. To je blbost. Akorát nevím jestli je lepší, nebo horší než ten první. Mám takový pocit, že vždy něco nového by mělo být o 1 stupeň lepší než to předcházející. Aby to nové nezakrňelo!

Takže kdo jste ještě neslyšeli "INFORMÁTORA 002", přeji Vám příjemný poslech

BONGO MUŽ HLAVA

P.S. Máte-li chuť, na zadní straně je takové mé osobní hodnocení. Myslím si, že hodnotit je třeba a veřejně. Tak tak číňte.

Máme demokracii/jak se furt kráká/. Tak nehodnotím tituly ve kterých hraji. Ať je hodnotí druzí, třeba vy!

PODPRŮMĚR: Střední Evropa, M.I.O.S., Trpák

PRŮMĚR: Vlajka, Benedikt, Queuer, Sidonová, Biskup-Klapper, Pastorek, Osvobozená domácnost, Brusíčova parta

NADPRŮMĚR: Keilwerth, Mondrian, Maxa, Tristan 43

Mimo bodování: Odvážná srdce, Veselí Filištínové, Bongo Muž Hlava, A-64

Asi v tom dopise jsou schované nějaký emoce, nebo moje nemoce. Vy si teď v 21³⁰ hod. klidně lédujete do svých málem prasklejších hlav ten hluk, kterej vysílaj reprobedny. A já přemýšlím přikrytý až k hlavě při zavřeném okně do slova o všem. O Vás, bez Vás. O odcizení se. A tak dále. Asi některým přestávám rozumět a naopak. Nebo jsem si třeba s někým nikdy nerozuměl a jen jsme žili u sebe. Takhle ne! Jestli má člověk lidi jen k tomu aby ho obklopovali ať se obklopuje stromy a začne třeba sadat. Tomu říkám užitečná činnost.

OMLUVA K ČÍSLO "a":

- PŘEKLADY TEXTŮ EINST. NEUBAUEN - KATEŘINA SIDONOVÁ
KATO PROMIN!

W I E
 N E R
 D I
 W A N

SIGMUND FREUD TODAY

Sigmund Freud, today? The exhibition Wiener Diwan raises the question of the topicality of the founder of psychoanalysis. 50 international artists reflect in their own imagery the puzzle that surrounds the case of the century. A statement that's well worth a look!

An exhibition presented by the Vienna Festival in cooperation with the Museum of Modern Art.

*Exhibition Director: Thomas Zaunschirm
 Exhibition Organizer: Thaddaeus Ropac
 Exhibition Design: Gisela Steinlechner, Wolfgang Tschapeller*

- JOHN ARMLEDER
- RICHARD ARTSCHWAGER
- CHRISTIAN LUDVIG ATTERSEE
- ANGUEL BARCELÓ
- ROSS BLECHNER
- LOUISE BOURGEGIS
- JAMES BROWN
- JAMES LEE BYARS
- SANDRO CHIA
- FRANCESCO CLEMENTE
- ROBERT COMBAS
- GÜNTER DAMISCH
- JIRI GEORG DOKROUPIL
- CARROLL DUNHAM
- ERIC FISCHL
- HEINZ FRANK
- GILBERT & GEORGE
- RODNEY GRAHAM
- KEITH HARING
- CLAUDIA HART
- HANS HÖLLEIN
- PIERRE KLOSSOWSKI
- CORNELIUS KOLIG
- BARBARA KRUGER
- MARIE-JO LAFONTAINE

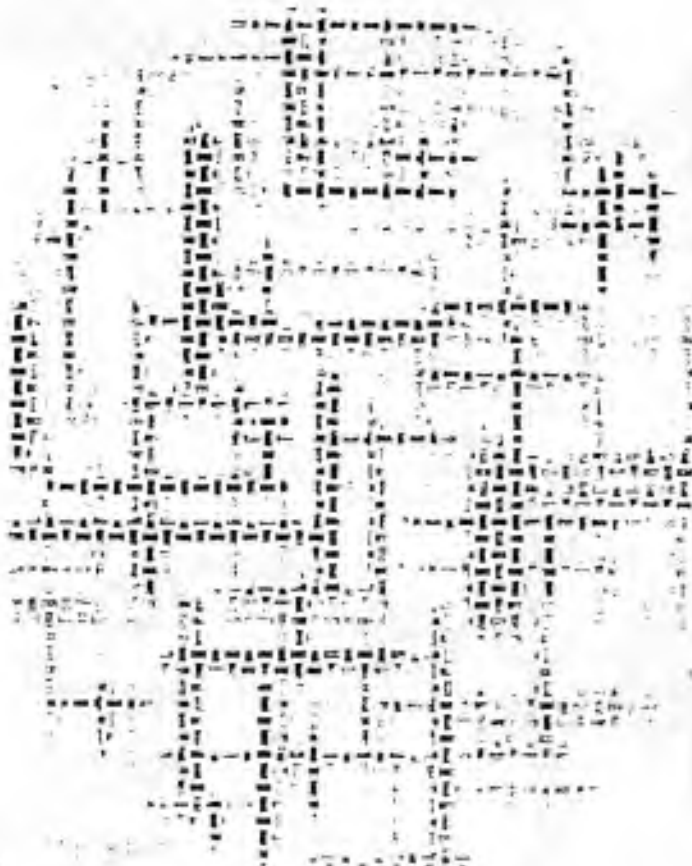
- ROY LICHTENSTEIN
- MARKUS LUFFETZ
- MCGERMOTT & MCGOUGH
- NICOLA DE MARIA
- ROBERT RABRIS
- ERUCE NAUMAN
- WALTER GEHOLZER
- MIMMO PALADINO
- WALTER FICHLER
- ANNE & PATRICK POIRIER
- ARNULF RAINER
- ED RUSCHA
- DAVID SALLE
- HUBERT SCHÉDEL
- JULIAN SCHWAEEL
- JOSÉ MARIA SICILIA
- KEITH SONNIER
- MICHAEL & DOUGLAS STARN
- ANTONI TAPIES
- ERNESTO TATAFIORÉ
- MEYER VAISMAN
- THOMAS WINKICH
- FRANZ ERHARD WALTHFR
- ANDY WARHOL

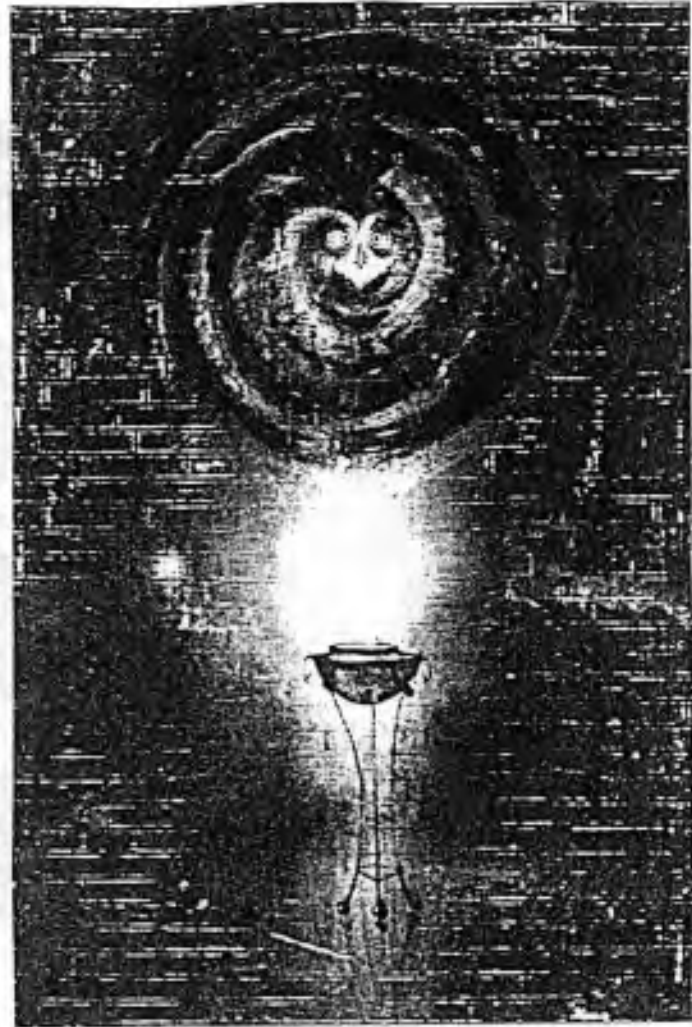
MUSEUM OF THE 20TH CENTURY
 SCHWEIZERGARTEN, 1030 VIENNA
 29 MAY - 16 JULY 1989
 DAILY EXCEPT WEDNESDAY
 FROM 10:00 A.M. TO 6:00 P.M.

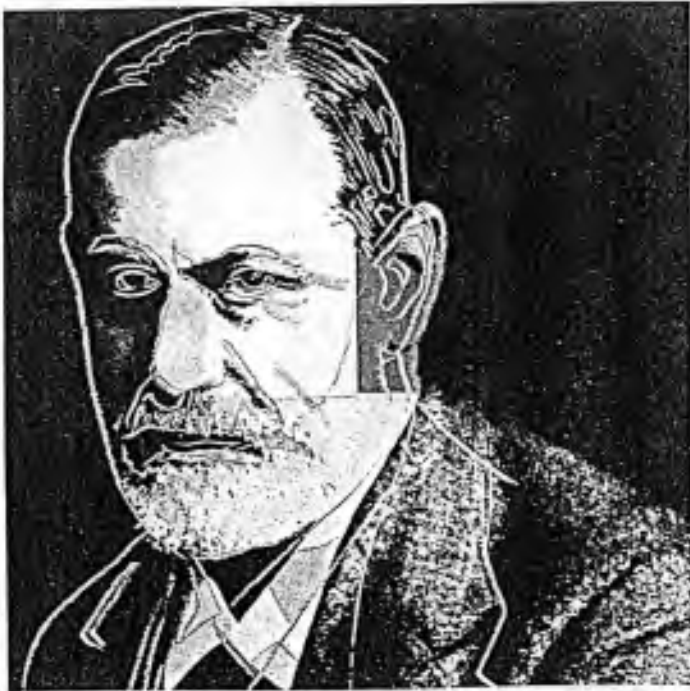
BYLO TO JEN PÁR
 KM NA JIH. ALESPON
 TAM VZPOMÍNÁJÍ NÁŠE-
 HO RODÁKA.

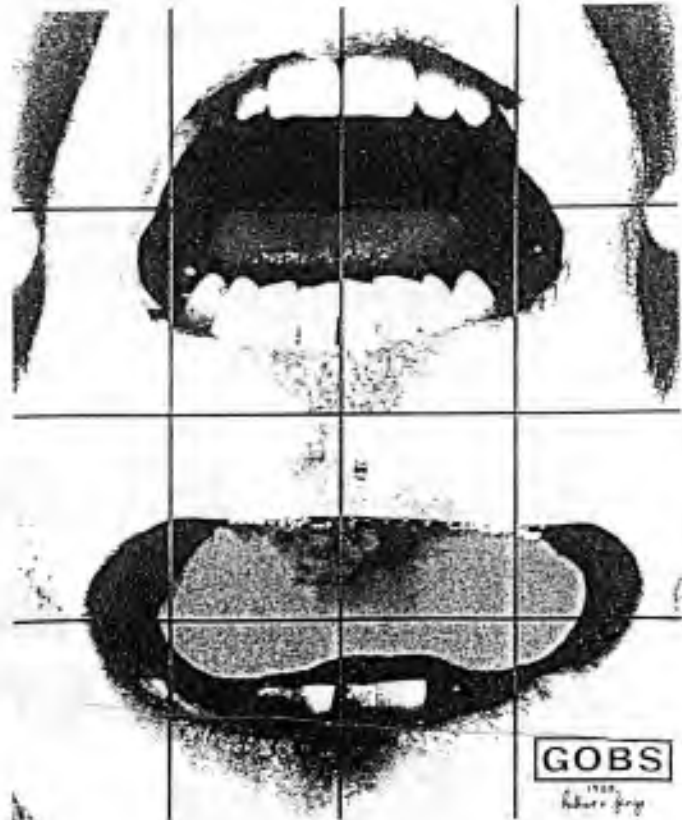
Roy Lichtenstein, *Painted on Canvas*, 1969, 102 x 89 cm

Ross Bleckner, *Mantle*, 1998, 274 x 153 cm

Andy Warhol, *Samuel Beckett*, 1980, 151 x 191 cm

Gilbert & George, *Gobs*, 1985, 242 x 242 cm

GOBS
1985
Gilbert & George

KOPANJIN

MIOS

ODVÁŽNÁ SRDCE

V Praze dne 23.5.1989

Vážená soudružko,
vážený soudrubu,

dne 21. dubna 1989 přijalo předsednictvo SČSS
stenovisko k protestům zahraničních kulturních orga-
nizací proti odsouzení Václava Havla a rozhodlo zve-
řejnit je ve svazovém tisku.

Z příčin, které jsou mimo rámec naší působnosti,
nebylo stenovisko zveřejněno. Proto Vás s ním seznamujeme
touto cestou.

Miroslav Válek v.r.
předseda SČSS

Dne 21. dubna 1989 zasedlo předsednictvo SČSS. Pro-
jednalo mimo jiné protesty proti odsouzení Václava Havla,
respektive intervence v jeho prospěch.

V posledních dnech a týdnech intervenovaly na SČSS ze
Václava Havla tyto zahraniční kulturní instituce: Svaz spisovatelů
Dánska, Svaz spisovatelů Slovinska, Svaz spisovatelů
Srbska, Svaz spisovatelů Maďarska, Svaz spisovatelů Norska,
Svaz pracujících Tisk - papír - NSR, PEN Maďarsko, Srbsko,
SSSR - Estonsko, Literární společnost Wellesto - Estonská
SSSR a některé jiné méně významné kulturní organizace.

Předsednictvo SČSS vše posoudilo a zaujelo k ní toto
stenovisko: Václav Havel nebyl souzen za svou literární
tvarbu, ani za své názory. SČSS nesouhlasí s jeho názory, ale
hájí jeho práva na ně.

Veřejné manifestování těchto názorů tak jak tomu bylo v případě Václava Havla za jeho organizačské a osobní účasti, vyvolalo však společenské napětí a vědomě uvedlo do nebezpečí množství - především mladých lidí. Tento postup není ani politicky ani eticky přijatelný. Je v rozporu se zákony, které je jistě možné měnit, ale pokud se tak nestane, je třeba je respektovat. Úcta k zákonům a jejich dodržování je základním atributem každého právního státu.

SCSS proto nemůže převzít odpovědnost za takovéto jednání Václava Havla, ani za jeho následky, tím spíše, že Václav Havel není jeho členem.

Nicméně dává však SCSS přednost politické argumentaci a dialogu před represemi. Zvláště zdůrazňuje potřebu prohlubování demokracie, bez které není možné realizovat přestavbu.

Dle našeho názoru ne bezvýhradně nutné represe zhoršují společenské klima, jsou politicky příliš drahým provizoriem a ve svém důsledku přispívají k popularizaci opozice.

Z morálních příčin nemůžeme pomínout ani hlasy některých spisovatelů a členů jiných uměleckých svazů. Především těch, kteří nepodepsali nátlakovou "iniciativu kulturních pracovníků" a obrátili se se svými výhradami na předstevitele stranických a státních orgánů nebo využili prostor vnitrosvazové demokracie. Tyto hlasy považujeme za politicky legitimní. Bez přihlédnutí k nim není možné budovat ani udržet jednotu tvůrčích svazů.

RAI IRI | * EDIE VÁČ -ČT :4,

- 2 -

Je nutné usilovat o trpělivý a celospolečenský dialog a vytvořit jeho právní garance. K psychologické podstatě socialismu nepatří strach, ale důvěra, protože k socialistické budoucnosti nevede cesta přes konfrontace ani přes vyhrozněné krajní požadavky, ale jen přes prohlubování demokracie politickými prostředky.

Mírou politiky je a bude v poslední instanci vždy člověk.

b.

Sobota 17.VI - ZS Slavia Praha. Parkoviště a přilehlé chodníky jsou zaplněny několika tisícovkami příznivců rockové hudby. Všichni očekávají po delší době akci, na které naše rocková hudba bude konfrontována s jinými než východoevropskými skupinami.

PULNOČ, GARÁŽ, COPERNICUS z New Yorku a západoněmečtí THE BLECH.

Zahajovala PULNOČ, bez zpěvačky a solové kytaristy. Alespoň pro mne byli v tu ránu tou pravou podobou. Mejlův zpěv spolu s jeho kamennou basou byl perfektně sklouben s kábovým doprovodem a Janíčkovými klávesami. Komandč uštěďroval bicím rány, snad za tu smutnou zprávu o Martinovi Grušovi. Vypůjčený kytarista nejenže zastoupil Jančáka, ale výrazně ho předčil. Violoncello jako vždy přesné a na místě.

Škoda, že jen tři skladby. Ale ta poslední, Magické noci, stála za to. Konečně jeden ze starých dobrých kusů Plastic People - nálada, rytmus a text jsou stále adekvátní naší době, a co víc - teď možná adekvátnější. Ano, my žijeme tam - kde? To všichni moc dobře víme, je ale na čase, aby si "správci" našeho bytí uvědomili, že změna už je neodkladně nutná.

Po tradičně dlouhé pauze nastupuje, po trapném úvodu rédobyvtipné divenky, newyorská formace COPERNICUS. Starý muž s mladými muzikanty. To co začali předvádět bylo něco mezi špatně pojetou psychedelií a o něco lépe zahanou divadelní show. Myslím, že New York má ve svých sklepech, ale i v klubech v patrech nad zemí lepší kapely. On totiž rock je v něčem jiném. Zde už scházely jen stříbrné konfety, americké hvězdy a pruhy, aby byl obraz kompletní. A jako koruna všeho češští posluchači po nich chtěli přídatek - ze slušnosti, že jsou američané? Ne, z absolutního nedostatku rozlišovacích schopností, a to musí bolet všechny ty staré rockové zaputlice, kteří celou svou činností a nezlomnou vírou v rock nesli svou kůži na trh. A mnohdy ji museli na určitou dobu uložit do státní uschovny v NVZ různých skupin ostrovtí.

Po přestávce nastoupila GARÁŽ. Celé své vystoupení věnovala Martinovi. Tím nám vlastně připomněla - co bude s Velvet Revival a dalšími?

GARÁŽ předvedla své klasické pojetí, jež po těch Američanech znělo tak americky, jako mělo kdy. Vlastně dokázali, v návaznosti na předcházející vystoupení PULNOCI, o čem a v čem je ten rock rockem.

Nakonec vystoupili THE BLECH. Zapadoněmecká skupina, která nemohla zabránit srovnání s jinými Němci - CASSIBER. Avšak proti nim jsou THE BLECH bez oné pověstné jiskry a lehkosti. Jenže ve srovnání s COPERNICUS jsou vlastně té hudbě blíže.

Snad jediná výhrada k organizaci pořadatelské služby - začít vpouštět půl hodiny před začátkem, to bylo v případě pár tisícovek lidí bláhové. A tak vzal dav věc do svých rukou, lépe řečeno nohou a hmotnosti, a vše proběhlo rychle a bez problémů.

Poznámka na konec:

Až budou takovéto KONFRONTACE každý měsíc a mimoto bude v Praze minimálně stovka klubů nonstop hrajících rock všech podob, pak začnu věřit ve změny společnosti. Do té doby budu optimistický pesimista.

Petr Lachman

Když začaly pronikat první zprávy o připravovaném 1. ročníku industriální muziky u nás, vypadalo to nadějně. Pak se zprávy upřesňovaly, termín byl pevně dán - dokonce vhodně, vždyť to bylo týden po Rockfestu 89. - lístky v předprodeji, kapely v horečném zkoušení a pochopitelně plno telefonátů na všechny strany, aby to nikomu neuteklo. Snad jen to místo - klub DELTA - v Praze snad není klub tak vzdálený od centra.

Pak přišel pátek 7. dubna a s ním hned několik překvapení - píseň je v pořadí jak přicházeli - cena vstupenek až nehorázně přeškrtnutá, změna v pořadí kapel a hlavně aboslutně katastrofální dramaturgie. Tu dramaturgiu by člověk chápal od byrokratů naší oficiální kultury, ale od lidí, kteří této hudbě věří a žijí v ní to byla rána pod pás.

O předvedené muzice psát nebudu. Vždyť tak jako ve světě, tak i u nás se v této oblasti hudebního vyjádření najde vždy někdo originální/zde to byl MONDRIAN, STŘEDNÍ EVROPA a částečně HORE HOR/ zrovna tak jako pochopitelní epigoni bez nápadu. A těch zde bylo víc.

Ale zpět k té nešťastné dramaturgii. Myslím si, že není vhodná doba na zahazování možností zaujmout stanovisko k době a dění u nás a kolem nás. A takovou šanci 1. ročník na DELTE měl a přímo ukázkově ji promarnil. Kdyby se podobná akce konala zhruba 300km na západ, prosím ať si tam dělají co chtějí. ** Ale zde, v čase kdy není jisté, že budou další ročníky, neboť vše vlastně záleží na osudu jednoho politika, a to ještě ne našeho, z to bylo marnotratně zahojení příležitosti.

Příležitost uvést jednak kompaktní program v daném žánru - t.zn. využít plně, a to má zdůrazňuji, čas celkem 10 hod/t.zn. 600min./k tomu, aby byli lidé zavaleni tokem informací na dané téma. Vždyť se v tomto případě se mo nabízí řešení, jak využít přestávky mezi jednotlivými skupinami. Přece ne všichni diváci vědí dost o celé oblasti industriální muziky, tak proč se přestávky nevyužilo k prezentaci této hudby z kazet a průvodním slovem. A navíc byla možnost do foyer umístít k video se záznamy filmů, v nichž industriální kapely umocňují svou hudbu vizuálně. Možná by pak i živé vystoupení byla lepší, v konfrontaci se vždy totiž tvoří něco lepšího. Vedle tohoto nedostatku je pak totální absence průvodního slova tím nejmenším.

Ale za velmi podstatné však považují to, že byla zbytečně ztracena jedinečná možnost určité dobové prezentace názorů. Vzhledem k tomu, že v rockové hudbě je zde kontinuita přetrvaná a neustále zpřetrhávána zásahy moci, je nutno každou takovou příležitost využít k vyjádření/slovnímu/ vlastních názorů na dobu, život a vztahy ve společnosti. Přece si členové skupin, účastníků na festivalu, nemyslí, že žijí mimo rámec všeho.

A tady si myslím, že jen veřejné a hlasité formulování něčeho jako tvůrčího manifestu či provolání je na místě. Byť by obsahovalo kontroverzní názory - ale hlavně aby nějaké bylo. Až takových provolání budou plné sály a sálky, pak bude doba zralá k tomu, aby se v rámci vzniklých rozdílů počalo utvářet společné vědomí o přítomnosti a příslušnosti k času a okolí.

Chápu, že je velmi těžké formulovat smysluplné prohlášení či provolání, jak kdo chce, ale tím, že se to nezkusí, nelze se poučit z chyb. A těch je i v oblasti neoficiálních hudebních skupin dost a dost, včetně velké dávky tolerance.

A proto nezatačují myšlenku pořádání takovýchto akcí, jen je potřeba je využít do posledního okamžiku jejich trvání.

Snad tedy příště.....

Petr Lachman

Half Japanese DISCOGRAPHY

HALF JAPANESE - DISCOGRAPHY

HALF JAPANESE - CALLING ALL GIRLS - E.P. -
50,000,000,000,000,000,000,000,000,000
WATTS - RELEASED WITH TWO DIFFERENT SLEEVES
- 1977 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - MONO / NO NO - E.P. -
50,000,000,000,000,000,000,000,000,000
WATTS - 1978 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - HALF GENTLEMEN / NOT BEASTS
- 3 L.P. BOXED SET - ARMAGEDDON RECORDS -
1980 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - LOUD - L.P. - ARMAGEDDON
RECORDS - 1981 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - SPY - SINGLE - ARMAGEDDON
RECORDS - 1981 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - HORRIBLE - E.P. - PRESS REC-
ORDS - 1982 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - OUR SOLAR SYSTEM - L.P.
IRIDESCENCE RECORDS - 1984 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE - SING NO EVIL - L.P. - IRIDES-
CENCE RECORDS - 1984 - OUT OF PRINT

HALF JAPANESE / VELVET MONKEYS - BIG BIG
SUN - CASSETTE - K - 1987 - STILL AVAILABLE

HALF JAPANESE - MUSIC TO STRIP BY -
L.P. and CASSETTE -
50,000,000,000,000,000,000,000 WATTS -
1987 - STILL AVAILABLE

HALF JAPANESE - U.S. TEENS ARE
SPOILED BUMS - LIMITED EDITION 4 CUT/7" E.P.
- 50,000,000,000,000,000,000,000 WATTS -
1988 - STILL AVAILABLE

JAD FAIR / KRAMER - ROLL OUT THE BARREL -
L.P. - SHIMMY DISC - 1988 - STILL AVAILABLE

JAD FAIR - GREAT EXPECTATIONS - DOUBLE L.P. -
BAD ALCHEMY - 1988 - SOON AVAILABLE

HALF JAPANESE - CHARMED LIFE - L.P. and
CASSETTE - 50,000,000,000,000,000,000,000
WATTS - 1988 - STILL AVAILABLE

HALF JAPANESE CUTS ON COMPILATION LPs

"SOMEONE I CARE ABOUT" ON BLUB KRAD - L.P.
- L.A.F.M.S. - 1978 - OUT OF PRINT

"HEY LAURIE" ON THE BEST OF BALTIMORE'S BUR-
IED - L.P. - BALTOWIERD - 1979 - OUT OF PRINT

"JUST GIVE ME WHAT I WANT" ON L.A.F.M.S.
XMAS CASSETTE - L.A.F.M.S. - 1977 - OUT OF
PRINT

"PAINT IT BLACK" ON MINIATURES - L.P. - PIPE
RECORDS - 1980 - OUT OF PRINT

"I WANT SOMETHING NEW" ON 30 SECONDS OVER
D.C. - L.P. - LIMP - 1978 - OUT OF PRINT

"FUN AGAIN" ON LET THEM EAT JELLYBEANS - L.P.
- ALTERNATIVE TENTACLES - 1982

"ELECTRICITY RESPECT" ON SHADOW AND SUB-
STANCE - L.P. - GLASS RECORDS - 1984 - OUT OF
PRINT

"TRACKS OF MY TEARS" ON JUST WHEN YOU
THOUGHT IT WAS QUIET! - L.P. - JUST WHEN YOU
THOUGHT IT WAS QUIET RECORDS - 1984 -
OUT OF PRINT

"SHOULD I TELL HER?" ON THE TWENTIETH AN-
NIVERSARY OF THE SUMMER OF LOVE - L.P. -
SHIMMY DISC - 1987 - STILL AVAILABLE

"I STILL HAVE YOUR PICTURE ON MY WALL"
ON LOVE, PAIN AND THE WHOLE DAMN THING - CAS-
SETTE - BAD ALCHEMY - 1988 - STILL AVAILABLE

"CHARMED LIFE" ON HUMAN MUSIC - L.P. - HOME-
STEAD - 1988 - STILL AVAILABLE

HALF JAPANESE

P.O. Box 143

Westminster, MD 21157

50,000,000,000,000,000,000,000,000

WATTS Records

5721 S.E. Laguna Ave.

Stuart, FL 34997-7828

(407) 283-6195

Mení funkce

jako funkce

POTKANI

OHROŽUJÍ

PRAŽANY

JEJICH ZDRAVÍ A MAJETEK
NA KAŽDÉHO OBYVATELE PRAHY DNES
PŘIPADÁ JIŽ DESET POTKANŮ

PROTO BUDE NVP PROVÁDĚT BEZPLATNĚ
CELOPLOŠNOU DERATIZACI
POMOCÍ OTRÁVENÝCH NÁSTRAH V OBDOBÍ:
BŘEZEN AŽ LISTOPAD 1988

SLEDUJTE VYHLÁŠKU NVP,
TISK, ROZHLAS A TELEVIZI

I V Y P O M O Z T E !

- ZPŘÍSTUPNĚNÍM SKLEPŮ A DVORKŮ
ASANAČNÍM PRACOVNÍKŮM
- UDRŽOVÁNÍM ČISTOTY V OKOLÍ NÁDOB
NA ODPADKY
- ODSTRANĚNÍM SKLÁDEK STARÉHO MATE-
RIÁLU
- POUČENÍM DĚTÍ O ZÁKAZU DOTÝKAT SE
NÁSTRAH A DOZOREM NAD SVÝMI
ZVÍŘATY
- OMEZENÍM VHAZOVÁNÍ ZBYTKŮ POTRAVIN
DO KANALIZACE /WC MÍS/